

rimisest egga waimo pühhitsusest; ja kes ka selle polest isä maenitsused olli mahha jätnud, et ei oškand mitte naesega egga perrega rahho ja ühhomelelise ello sees ellada. Lapsed kaswasid temma maias kui metsellajad üles. Ei olnud ühtegi head luggu temma kattuise al. Temma pahha nukker meel tõstis ühtepuhko nurrinat ja kibbedat taplemist. Leivalapsed tüddinesid peagi ärra, ja teggid kiušte pärrast, otsego ühhed terrawad oksad, keiksuggu kahjo perrele ja maiale. Lapsed saatsid isäle mitmel wisil melehaigust ja häbbi, ja sest, et teggid wallatuma ja tiggeda mele sees naabrettele suurt liga, pididi nende willets isä sedda ühtepuhko ja wahhest vänga kullutussega ärratasuma. Nenda läksid siis ka teise mehhe perre asjad üsna hukka, ja tühhi joudis temma kätte. — Kolmas selle ausa wana isä poeg moistis üksipäinis, keik targad

maenitsuse sannad, mis olli isä käest sanud, truište meles pidada, ja sedda wisi isä mällestust ka siis weel auustada, kui isä jo ammogi olli puhkamas. Ellas omma naesega, perrega ja naabrettega kalli rahho sees; olli omma jummalakartlikko mele läbbi, ja kui tru ning holas maiapidaja koggone omma perrele ausaks õpetuseseks. Temma dige ja lahke mele pärrast seisid leivalapsed ja teniad kaua seal perres, ja saatsid armaštuses paljo kasso temma maiale. Lapsed kaswasid tarkuses ja armus Jummal ja inimeste jures. Kõrtsi kohhad ollid neil keikidel seal perres üsna wõdrad ja alwad kohhad. Maias ei petud wina tilkagi. Seeb se olli, et Jummal neid hoidis ennamište kalli terwise ja tuggewa rammo jures, ja et õnnistas nende kätte tööd, nenda et kibbe peatoiduse murre ialgi neisse ei putunud, ning et neil alkati joudo ülle olli, waesi ja